

Ild i deres egen Stue. Man kan maaske endda gaa saa vidt at sige, at for en enkelt Banks Vedkommende var der en Fare for, at hvis den ikke var kommen med som Garant, vilde den selv være bleven garanteret — det var ligesom man sagde i sin Tid om en Justitsminister, at man var nødt til at gøre ham til Justitsminister, for ellers var han straks bleven trukket i Fængsel. (Afbrydelse: *Straks!*) Ja, det troede man allerede den Gang i visse Kredse, uden at jeg dermed vil sige, at man havde nogen Kundskab om Ministerens forbryderske Transaktioner paa den Tid. (Afbrydelse af *Anders Nielsen*). Forsigtighed er en god Ting, siger det ærede Medlem, som kender til sligt. Men, som sagt, Aktionærerne mener jeg man foreløbig skal lade ude af Betragtning. Der er den gode Grund dertil, at jeg oprigtig talt ikke tror, der bliver meget til dem. Hvorledes der i Detailhandlerbanken, hvor der foreløbig maa antages at være et Tab paa mellem 6 og 12 Mill. Kr., skal blive noget til Aktionærerne, det ligger over min Forstand. Og dette at lade dem leve i Haabet, som det ærede Medlem (Halsted) vil, kan være meget smukt — der er jo de Mennesker, der sætte Pris paa et saadant lidt forgængeligt Haab, det undrer mig noget, at det ærede Medlem gør det —, men jeg synes paa den anden Side, at det næsten var bedre, man en Gang for alle sagde til dem, at der ikke var synderligt at vente. Jeg kan heller ikke tro, at der i Laanekassen bliver meget til Aktionærerne. Og dette at indrette Forholdene nu, hvor vi alle forsøge at faa Sagen hurtigt klaret for Sagens og Finansernes og for alle Forholds Skyld, paa det at være alt for bange for, at man skulde træde Aktionærernes Interesser alt for nær, vil jeg ikke gerne være med til. Jeg tror ogsaa, at det høje Ting skulde betænke sig paa dette Punkt.

Saa er der Privatbankens Forhold, som ogsaa blev berørt paa 2 Maader. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) sagde, at det var ufatteligt, hvorledes Privatbanken den Gang ikke havde været bedre oplyst og ikke havde oplyst bedre om Forholdene, Privatbanken, som stod i det Forhold, som den gjorde, til Detailhandlerbanken. Jeg skal ikke komme ind paa Konferensraad Heides — uden at fornærme det ærede Medlem, som vedblivende kalder ham cand. jur., jeg er vant til at give Folk deres Titler, — jeg skal ikke komme ind paa hans Intelligens, hans Evne til at kende Forretningsforhold

og lignende; men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at dette, at Privatbanken gav Detailhandlerbanken saa stor en Kredit, laante den saa mange Penge, dog nærmest skulde tyde paa, at Privatbanken troede paa Detailhandlerbanken, troede paa, at det var en sikker Bank. Man vil dog neppe under almindelige Forhold gaa ud fra den modsatte Forudsætning, at kun fordi Privatbanken vidste, at det stod højst ilde til med Detailhandlerbanken, udlaante den 14 Mill. Kr. til den. Og derfor ved jeg ikke, om det ærede Medlem har Ret, naar han hævder, at Bankerne maa have været oplyste om Forholdene den Gang, navnlig Privatbanken.

Hvad Statsgældsdirektøren angaar, som det ærede Medlem ogsaa har nævnt i denne Forbindelse, er jeg ikke Statsgældsdirektørens bestalter Forsvarer; det har jeg ikke noget med at gøre. Min Stilling overfor denne Embedsmand, som overfor andre Embedsmænd, med hvem jeg som Minister har at gøre, vil være den, at enten maa jeg forsvare ham eller afskedige ham; enten maa jeg finde det, han gør, forkasteligt, hans Adfærd, hans Holdning uforsvarlig, og saa maa jeg afskedige ham, det er min Pligt, eller, hvis jeg ikke gør det, maa jeg forsvare ham. For mig er der her et Enten — eller, som jeg ikke kan komme over. Og derfor har jeg for saa vidt forsvaret ham; jeg forsvarer ham derved, at jeg ikke vil afskedige ham. Jeg mener dernæst, at han er en dygtig Embedsmand, det jeg kender til ham; han er dygtig til det, han har med at gøre, og hvad hans Opræden indenfor Bankkomiteen angaar, saa vidt jeg kan bedømme den efter Protokollen — jeg tror nu overhovedet, at saadanne Referater, som findes i en Protokol, meget lidt svare til, i alt Fald ikke tilstrækkeligt give et Billede af, hvad der virkelig sker under Forhandlingen — kan jeg ikke se rettere, end han har staaet paa Statens Interesser, alt hvad man kunde forlange af ham.

Naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) atter har sagt, at Statsgældsdirektøren var Medlem af Bestyrelsen for Laanekassen, saa maa jeg dertil sige, at det var han paa et tidligere Tidspunkt, før Laanekassen indlod sig paa de Forretninger, som styrtede den i Ruin. Det Referat, som er givet mig af den Ting, synes mig, saa vidt jeg har kunnet sætte mig ind i det, at bevise, at paa dette Punkt er der intet at angribe Statsgældsdirektøren for. Den Gang han sad i Bestyrelsen, saaledes som For-